

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 201/24

Люксембург, 19 декември 2024 г.

Решение на Съда по съединени дела C-185/24 и C-189/24 | [Tudmur]¹

Политика в областта на убежището: само по себе си едностранното спиране от компетентна държава членка на мерките за прехвърляне на лица, търсещи убежище, не обосновава констатирането на системни недостатъци

Съществуването на такъв недостатък може да бъде установено само след конкретен анализ, основан на обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни.

Делото се отнася до тълкуването на Регламент „Дъблин III“², който установява критерии и механизми за определяне на държавата членка, която е компетентна да разгледа молба за международна закрила, подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство.

Двама сирийски граждани, RL и QS, подават молба за убежище в Германия. Като компетентна държава членка обаче е определена Италия³. Поради тази причина германските органи искат от Италия да поеме отговорността за RL и QS. Това искане остава без отговор. Впоследствие германските органи отхвърлят молбите за убежище като недопустими с мотива, че компетентна да разгледа тези молби за убежище е Италия. Те разпореждат и извеждането на кандидатите за международна закрила в Италия.

Понастоящем съдебните жалби на търсещите убежище лица срещу решенията на германските органи са висящи пред запитващата юрисдикция, а именно Областен административен съд на провинция Северен Рейн-Вестфалия. В хода на въззивното обжалване италианското звено „Дъблин“ изпраща циркулярно писмо до всички звена „Дъблин“, с което призова държавите членки да спрат временно всички прехвърляния към Италия по технически причини. С второ писмо италианското звено „Дъблин“ потвърждава липсата на приемни съоръжения предвид големия брой новопристигнали, но също така и липсата на налични места за приемане. В този контекст германският съд иска от Съда на ЕС да даде разяснения относно тълкуването на Регламент „Дъблин III“, и по-специално относно съществуването на системни недостатъци в държава членка, определена за компетентна.

Съдът отговаря, че **сам по себе си фактът, че държава членка едностранно е спряла поемането на отговорността за търсещите убежище лица, не е от естество да обоснове констатацията за системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и в условията за приемане на кандидатите за международна закрила.**

Съдът припомня, че в контекста на общата европейска система за убежище, и по-специално на Регламент „Дъблин III“, трябва да се презумира, че отношението към търсещите международна закрила лица във всяка държава членка отговаря на изискванията на Хартата на основните права на Европейския съюз, на Конвенцията за статута на бежанците⁴, както и на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи⁵.

Регламент „Дъблин III“ посочва две кумулативни условия, за да може да се установи невъзможността за прехвърляне на кандидат за международна закрила в компетентната държава членка. Всъщност единствено съществуването на „системни недостатъци“, което „създава риск от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от [Хартата]“, прави прехвърлянето невъзможно. Що се отнася до първото условие, недостатъците трябва да продължат да съществуват и по принцип да се отнасят до процедурата за предоставяне на убежище и до условията за приемане, които са приложими по отношение на кандидатите за международна закрила или поне по отношение на определени групи кандидати, а от друга страна, да са с особено висока степен на сериозност, която зависи от всички обстоятелства по случая. Второто условие, свързано с наличието на риск от такова отношение, е изпълнено, когато системните недостатъци създават риск заинтересованото лице да бъде изложено на отношение, което противоречи на член 4 от Хартата.

Съдът, сезиран с жалба срещу решение за прехвърляне, трябва да прецени дали съществуват подобни системни недостатъци и риск от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата. В този смисъл посоченият съд може да вземе предвид всички налични документи, каквито в случая са редовните доклади в този смисъл на международни неправителствени организации, които сочат практическите трудности при прилагането на общата европейска система за убежище в съответната държава членка, документи, издадени от Върховния комисариат на Обединените нации за бежанците, както и документи и обмен на информация, постъпили при въвеждането на системата по Регламент „Дъблин III“.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки в рамките на отнесен до тях спор да се обърнат към Съда с въпрос за тълкуването на правото на Съюза или за валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. По него следва да се произнесе националната юрисдикция в съответствие с акта на Съда. Актът на Съда обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст на съдебното решение и евентуално резюмето му](#) се публикуват на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293.

Кадри от обявяването на решението могат да се намерят на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Поддържайте връзка!

¹ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

² Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство.

³ Всъщност установено е, че въпросните граждани влизат най-напред в Италия, която следователно се приема за компетентната държава членка.

⁴ Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (*Recueil des traités des Nations unies*, том 189, стр. 150, № 2545 (1954), влязла в сила на 22 април 1954 г. и допълнена с Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на 31 януари 1967 г. и влязъл в сила на 4 октомври 1967 г.

⁵ Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.